

NUODAS

ILONA MADELAINE

BALTO

ILONA MADELAINE

NUODAS

Romanas

BALTO

Vilnius, 2023

Įspėjimas giminaičiams, draugams, kurie iki šios akimirkos nieko prikišti man negalėjo, ir geriems žmonėms, nenutuokiantiems, kas jų laukia: praverskite neskaitę tas intymias scenas.

Manau, man su kaupu pavyko pateisinti savo tinklaraščio pseudonimą.

Ilona, *@begedes_dienorastis*

Piktavilkių legenda

Seniai seniai, kai dievai ir basakojės laumės dar žeme vaikščiojo, šalia jų gyveno vilkai milžinai – miškų galingiausieji.

Nuožmus ir nerimastingas Piktųjų klano valdovas vilkų tarybos nutarimu buvo apvedintas su priešų vado dukra – vien iš šalto išskaičiavimo ir vilties, kad susimaišęs kraujas suvienys dvi per amžius kovojančias vilkų gentis ir bendri palikuonys pagaliau nutrauks tą beprasmią kruviną karą.

Niekas porai nelinkėjo meilės, visi tik nekantriai laukė jaunikių – kaip nesantaikos pabaigos patvirtinimo, kaip antspaudo. Tik Milda, išsižeidusi patrakėlė, slampinėjo aplinkui ir lyg juokais žėrė meilės dulkes jaunavedžiams į akis ir širdis. Kol tiedu, nieko nė neįtardami, ėmė ir pamilo vienas kitą.*

Sulaukusi pirmosios vados, vilkija lengviau atsikvėpė. Buvę priešai susivienijo ir susigyveno. Dabar viskas bus gerai, po miškus sklido gandas, baigsis nesantaika. Tačiau jaunasis miško karalius su savo karaliene nuolat pykosi ir riejosi. Nors jiedu ir mylėjo vienas kitą, juos kurstė įgimta neapykanta. Visa giria skambėjo nuo jų pjautynių. Vieną dieną pats Perkūnas,

* Lietuvių meilės deivė. (Čia ir toliau – aut. past.)

rietynių neapsikentęs, sviedė galingą žaibą ir išskyrė juodu amžiams, vilkę pavertęs upę. Kai vilkų valdovas susivokė praradęs savo gyvenimo meilę, iš sielvarto jam suakmenėjo širdis ir jis krito negyvas. Tą vietą žmonės pavadino Piktavilkiais. Kalbama, kad ten, kur Vilkuonos upė savo kilpoje akylai saugo Vilkaširdžio akmenį, rūščių ir vėjuotą naktį galima girdėti kaukiant du nelaimingus vilkus ir jų vilkiūkščius.

BIRŽELIS

Sveikas, Vilniau, pas tave aš vėl grįžau!

Elzė

Vilnius kaip visada – net ir vasarą geba pradžiuginti atšiauriu vėju ir rudenišku lietumi. Tempiu lagaminą oro uosto plytelėmis ir, laisva ranka telefoną priglaudusi prie ausies, kviečiu taksi. Kol jo laukiu, atsisėdusi ant suoliuko apatiškai studijuju savo atspindį stikliniame pastate. Sako, akys – sielos langai, tai manieji turbūt vitrininiai. Plaukai, kai kur pašviesinti, kai kur natūraliai išblukę, dengia dalį nugaros. Ūgis, jei ne tie du trūkstami centimetrai, beveik manekenės. Iš tiesų esu tokia, kaip ir visos: kai kur per mažai, kai kur per daug. Įdėmiai klausausi, kai su manimi kalba, nuolat šypsaisi ir visada žiūriui į akis.

Mintis išblaško šalia sustojęs automobilis. Vairuotojas sveikinasi ir paslaugiai paima mano milžinišką lagaminą. Pagaliau važiuoju pas gerą, ištikimą ir lyg motina atviru glėbiu laukiančią Gytę. Su Gyte jau daug nueita – ramiai, tvirtai, tik su nežymiais paklydimais. Vėliau prisijungs Smiltė. Su ta visada trumpai ir drūtai, ir vien tik klystkeliais. Nesusilaikiusi šypteliu – kaip draugės gali būti tokios skirtingos. Ką tai sako apie mane?

Pagrindinis Gytės gyvenimo tikslas – susirasti tą Tikrąjį ir tyrą, nuostabią, beribę Meilę. Smiltės – kuo greičiau atsistoti ant kojų pačiai. Jokių vyrų, jokios šeimos. Karjera, karjera ir tik karjera. Tikiu, pasiseks abiem!

Dairausi pro aplytą automobilio langą į pažįstamas Vilniaus gatves. Kiek metų praėjo, kai išvažiavau iš šalies? Turbūt netrukus jau ir dešimt? Viskas pasikeitę, ir Vilnius, ir žmonės. Dvi draugės beliko, o kurgi kiti pažįstami? Lyg saugaus uosto ilgiuosi to anų dienų miesto, kur prie kiekvieno kampo su manimi sveikindavosi ir vardu mane šaukdavo. Tačiau šiandien aš čia prašalaitė, nelaukiama ir nereikalinga. Šiandien aš tik turistė su pinigine.

Automobilis privažiuoja nurodytą pastatą, susimoku, vairuotojas išima lagaminą iš bagažinės, palinki geros dienos.

Pakylu į viršų, duris atidaro Gytė.

– Labas, saule, oi, kaip pasiilgau! – glaudžia mane prie krūtinės, laiko suspaudusi glėby. Taip gera ir šilta. Grįžau. – Bet ir šalta šiandien, – tarška paleidusi iš glėbio, o aš suku į šalį veidą, lyg krūtinę spaudžia kažkas. – Užeik, ot tai tau lietuviška vasara, na, bet nieko, jau nuo rytojaus žada atšilimą, – kaip visada apie orą pradeda Gytė. Ir lyg netikėdama, kad aš čia, prišokusi vėl apkabina.

Apsivijusi rankomis ir aš glaudžiu ją prie savęs.

– Turiu burbulų, – sakau iš didelės rankinės traukdama butelį „Moët & Chandon Ice Impérial“, nučiuopau dar oro uoste. Rengiuosi striukę, stumiu į kampą lagaminą, šalia nusispiriu ir batus.

Draugės akys džiaugsmingai sublizga:

– Tu kaip visada!

Gytė – mielas apvalus ir minkštas žmogutis, nors minta vien grikiais ir avokadais. *Tikriausiai slepia dešros griežinėlių po liežuviu.* Ir šįkart ji su džinsais, kažkoku beformiu

nertiniu. Kaip visada – ir stilinga, ir laiminga, o kai nusišypsos, virsta žmogumi šypsena, vien tik ryškios lūpos ir širdis.

Pakeliui į virtuvę savaime įsisiūbuoja pokalbis. Iš aukštų taurių gurkšnodamos šampaną su ledo gabalėliais, atsiduriame balkone. Jau nepamenu, kiek metų nerūkau, bet kai grįžtu į Lietuvą, visada taip: taurė, cigaretė ir šypsena.

Per balkono kraštą tolumoje įžiūrime pažįstamą figūrą: Smiltė! Aukšta ir laiba kaip smilga, plaukia asfaltu, jos ilgi plaukai plaikstosi net žemiau pasturgalio. Batai, be abejo, aukštakulniai, suknelė – mini, o kojos... Iš pažastų! Kai pamatai – tikra lietuvių deivė, kai prasižioja – muzikė iš vidurio kaimo. Smiltė turbūt ir susideda tik iš kojų ir keiksmožodžių.

Gesiname cigaretes, lėtai einame durų link, bet staiga jos pačios atsilapoja.

– Na, pindos, tai lakat? – su trenksmu įvirsta Smiltė ir nužvelgia taures mūsų rankose.

Nesisveikina, vilkdamasi lietpaltį beria priekaištus. Stai-ga pasisuka, čiumpa mane į glėbį, suspaudžia ir pasiūbuoja į šalis. Taip ji pasako, kad pasiilgo ir džiaugiasi matydama. Apkabinusi suspaudžiu draugę ir aš.

Smiltė atsitraukia ir tiesia drobinį maišelį. Butelis romo, „Alita“ ir šaldytos braškės.

– Nuo šitos tavo bombos juk galvas skaudės, – neva pasipiktinu, o iš tiesų džiaugiuosi. *Gera grįžti namo.*

Kaip vaikai tarškėdamos ir pasistumdydamos, virtuvėje imamės darbų. Ir prabėgusių metų, regis, nė nebūta. Gytė ištraukia martinio taures ir mirko jų krašteliu į cukrų, aš,

vietoj plaktuko paėmusi Smiltės aukštakulnį, smulkinu braškes, susukusi jų pakelį į virtuvinį rankšluostėlį, – visai kaip studentavimo laikais, kai kartu nuomojomės butą. Smiltė akylai pila romą į plaktuvą, kur jau spragsi „Alita“ ir tuoj nukeliaus braškės.

– Kad visokiais birzgalais per daug nepraskiestumėt, – paaiškina, sugavusi mūsų stebinčias akis. Pasvarsčiusi dar kliūsteli romo, o tada šaltu veidu paspaudžia mygtuką.

– Oi, mergos, šiandien geruoju nesibaigs, – liūdnai kraipo galvą Gytė, imdama dailią taurę.

– Už nesudegintų raganų dukteris!

– Ir tas, sudegintas jau per vėlai.

Didieji gyvenimo žygdarbiai

Nojus

– Tai ką, Griki, – paėst, pašikt ir išgyvent dar vieną dieną. Manai, sugebėsime? – pasisuku į šunį, tas viltingai žiūri į mane.

Išmetu į orą agurko griežinėlių ir stebiu, kaip sugauna jų nasrais. Pasideda ant grindų ir apuosto kaip įtartiną objektą. Lyg klausdamas „Tu rimtai?“, pažvelgia į mane. Bet vis dėlto kramto, taip atsakingai, lyg skaičiuotų. Dėl dešros abejonių paprastai nekyla.

Kol valgau savo čempiono pusryčius, kuriuos sudaro paskrudintos dešrelės, kiaušininė ir kalnas daržovių, suskamba

telefonas. Išvydęs Adomaitienės pavarde, sunkiai atsidūstu.
Kas vėl nutiko?

– Klausau, teta, – atsiliepiu, žvaliai šakute baksnodamas maistą. Pasvarstęs atsisakau minties dėti kąsnį į burną, kol kalbu. Geriau nereikia.

– Labas, vaike, – jos akyse aš taip ir neužaugau.

– Laba diena.

– Kaip darbai, kaip reikalai? – Ji visada maloniai pradeda pokalbį klausimais, į kuriuos nelaukia atsakymų. – Aš iškart prie reikalo. Kalbėjau su tavo mama. – *O, ne*, mintyse suskamba pavojaus signalas, jau žinau, kad nieko gero nepasakys. – Mes pasitarėm ir nusprendėm išnuomoti senelių sodybą Piktavilkiuose.

Giliai atsidūstu. Jau daugiau kaip penkeri metai, nuo pat pirmos dienos, kai grįžau į Lietuvą, ten mano saugus prieglobstis. Būtent Piktavilkiuose sukūriau geriausius projektus, ir nesvarbu, kad ne mano tėvų namą, kuriame paprastai apsistoju, o šalia išlikusią autentišką senelių sodybą nori išnuomoti, – aš visiškai netrokštu turėti kaimynystėje nepažįstamų žmonių.

– Kam gi ją nuomoti? Aloyzas žolę nupjauna, medžius apgenėja, viską puikiai sutvarko. Stovi – tegul stovi, duonos neprašo.

– Negerai namą negyvenamą laikyti.

– Kaime pilna negyvenamų namų. Vienu daugiau ar mažiau.

– Aš neklausiu tavo nuomonės, tik įspėju, kad ketinu ją išnuomoti, – nukerta Adomaitienė.

– Gerai, bet kas gi norės nuomotis kaime trobą? – dvejodamas pabrūžinu delnu neskustą smakrą.

– Oi, daug miestiečių dabar grįžta į kaimą.

Aha, žinoma. Gal vis dėlto ir nėra ko gąsdintis, jei mieste nuomininkų ieškos. Nuo Vilniaus – daugiau kaip dvi valandos kelio automobiliu, autobusas, regis, išvis nevažiuoja, dalis atstumo miškais. Kas norės belstis į tokį užkampį? Nusprendžiu, kad esu saugus.

– Gerai, teta, darykit, kaip norit, – įvertinęs situaciją pasiduodu, vis tiek juk kitaip nebus. Teta užduoda dar keletą klausimų ir, nelaukusi, ką pasakysiu, padeda ragelį.

Adomaitienė...

Lyg ieškodamas moralinio palaikymo, pažvelgiu į šunį, jis viltingai pakelia galvą vizgindamas uodegą ir demonstratyviai žvairuodamas į mano lėkštę.

– Griki, – kreipiuosi įspėjamai, – cholesterolis labai kenkia širdžiai, – metu gabalėlį dešrelės į viršų.

Šuo vikriai strykteli aukštyn ir ore sugauna kąsnį. Šis nuslysta turbūt net ne į skrandį, o tiesiai į užpakalį.

**Čia visi draugai,
tik kai kurių anksčiau nesutikai**

Elzė

Bare mus pasitinka linksmi nusiteikę apsaugos vyrai. Aukšti, plačių pečių, gan įžūliomis akimis, sakančiomis

„mes jus matome kiaurai“. Bet nesvarbu – mes juos taip pat permatome. Žmonių kol kas nedaug, tad draugiškai juokaujame, šypsomės, flirtuojame. Toks laukinis miesto džiunglių ritmas. Ir mums patinka jo nerašytos taisyklės.

Ilgomis kojomis, dar prailgintomis aukštakulnių, žengiamo vidun. Tik Gytutės, žinoma, į aukštakulnius šokti neprikalbinome, bet susitarėme dėl basučių su platforma, o tai jau didelis laimėjimas. Draugė atrodo nuostabiai: tamsi laisvo kritimo suknia ir odinis švarkas. Berniukiško kirpimo plaukai banga sukelti į viršų. Prisirpusios lūpos. Uoga!

Smiltė – tikra amazonė. Už mus su Gyte turbūt visa galva aukštesnė. Trumpa mėlyna suknutė, ciklamenų spalvos aukštakulniai ir tokios pat spalvos lūpdažis – fėja, neįmanoma akių atitraukti.

Aš pasirinkau suknelę aukštu kaklu ir be rankovių, ji vos perpus šlaunų. Tamsiai padažytos akys ir stambiomis garbanomis krintantys plaukai. Be abejo, originalūs batai aukštu, bet patogiu kulnu – kaip tik pasauliui užkariauti.

– Žudom vietoje, įkaitų neimam, – įspėja Smiltė, it karvedys žingsniuodama baro link.

– Kur tu paimsi kokį įkaitą, juk nėra kur guldyti pas mus, – išdykėliškai paerzina Gytė.

– Pasinaudot ir palikt, – juokiuosi sekdama iš paskos ir išgirstu, kaip už nugaros kažkas, regis, paspringsta kokteiliu.
Bus linksma.

– Pasinaudot ir palikt, – ūmai pakartoja gilus žemas balsas kone visai į ausį. Oda pajuntu karštą jo iškvepiamą orą. Sustingstu lyg įbesta. – Imkit ir išnaudokit, merginos, – siūlo

urgzdamas pašnibždomis. Staigiai atsigrežiu, ir susitikus akimis užgniaužia kvapą. – Ir palikit, – baigia pritildamas balsas.

Man pašiurpsta oda.

Ar tik ne pats velnias?

Pasitikinti vyro laikysena gniaužia kvapą. Prieblandoje hipnotizuojamai blyksteli akys. Platūs pečiai, iki alkūnių atraitotos marškinių rankovės. Viena ranka atsainiai įkišta į džinsų kišenę, o ant riešo švystelėjęs masyvus laikrodis atrodo kaip žaisliukas. Keliauju akimis toliau: naujo modelio „Hermès“ diržo sagtis ir šviesūs, neva juodu žymikliu apipaišyti odiniai batai – *žinau aš tą modelį*. Visi aksesuarai išduoda prabangą. Vėl pažvelgiu į mane stebinčias akis. PAVOJUS! – šaukia smegenys. Pavojus! Pavojus! Pavojus! Ir mano vargšė širdis apšąla. *Imk ir ką nori daryk*.

Regis, tik dabar prisimenu įkvėpti. Jo lūpų kamputis pašaipiai kilsteli. Dievas turbūt buvo moteris, jei sukūrė tokią egzempliorių.

– Jei naudosisimės – tai visos, – įsiterpia abejingai mus stebinti Smiltė.

– Atleisk, Viešpatie, jis nežino, ką šneka, – priduriu nusigręždama.

Dabar vyras jau šypsosi, atidengdamas tobulus baltus dantis. Veidas įgyja berniokiško laisvumo. Šitam egzemplioriui tiesiog ant kaktos parašyta: „Moterie, aš darysiu su tavimi ką panorėjęs ir tu man tai leisi.“ Kaip tik tokius mes ir įsimylime to nė nesuvokdamos. O jie, tie arogantiški šikniai, nė nepastebi nei mūsų pačių, nei tos meilės. *Paršas*. Iškart užpykstu. Avansu.

Vakarėlis greit įsisiūbuoja. Atmosfera kaista. Paakintos populiarumo, atsipalaiduojame dar labiau.

– Ką čia man duodi? – įtariai akimis skenuoju taurelę, Smiltės man įbruktą į ranką.

– Neklausinėk. Gerk.

Nužvelgiu radioaktyvią spalvą, nepatikliai prikišusi prie nosies pauostau ir susiraukiu:

– Nuo šito plaukai pradės želti ant krūtinės.

– Visko gali būt, – sutinka draugė, – bet pamatysi, kaip bus gerai.

Ir aš, žinoma, nebedvejoju.

Vakarą leidžiame flirtuodamos ir šokdamos. Aplink mus renkasi žmonės. Draugiškai su visais šnekame, juokiamės, daužiamės taurėmis. Besidžiaugdamos akimirka dar ir dar kartą apsikabiname. Nuolat minioje pastebiu tą patį vyrą ir matau, kad jis taip pat mane seka akimis. Kai pažvelgia, nusisuku, vėliau vėl pajuntu žiūrinti į jį. Bendrauja su kitu išvaizdžiu vaikinu, bet mūsų žvilgsniai vis susiremia. *Smagu pasitikrinti savo vertę rinkoje, išūliai šypteliu stebėdama jaunąs dailutes merginas, šokančias greta. Iš to, kaip žvelgdamos į mane blizga jo akys, akivaizdu: kartelė aukšta.*

– Gyte, neprapulk, – išpėju į ausį, matydama, kad draugė jau kurį laiką šnekučiuojasi su neaiškiu tipu. Aukštas, sportiškas. Tatuiruotėmis išpuoštomis rankomis. Jei Gytutė nori mėsytės prie savo prėskų grikių, tai tegul, bet akių nenuleidžiu.

Pašėlusi muzika pulsuoja gyslomis. Ir mes klykiame kaip išsilaisvinę paukščiai, linguodamos pečiais ir klubais.

Varydamos visus iš proto ir pačios eidamos iš paskos. Pasileidusios močiučių stropiai augintas kasas, taršome plaukus į šalis, šokdamos į viršų iškeltais delnais. Džiaugsmingai šaukiame savo pergalės ir jaunystės himną. Už mus, už juos. Už pažadus neištesėtus. O vyrai kaip veršiukai išbadėjusiomis akimis siurbiasi į mūsų kojas, krūtines, akis ir nebyliai meldžia: *imk ir ką nori daryk*. Mes pažadame viską, ko prašo. Ir jie juokiasi laimingi, apsimesdami, kad mumis tiki. Ir vėl daužiame taures, ir vėl keliame rankas, veldamos tobulai sušukuotus jų plaukus.

Vienas aukštas prieina, toks tyras ir dailus. Šalia jo pasijuntu kaip jauna mergaitė. Šypsausi, žvelgiu pro blakstienas. Jis šypsosi man. Dar nesugadintas, o man taip norisi garsiai nusikvatoti. Iš jo. Iš savęs. Iš visų mūsų čia. Vaikinas drąsiai ima mane už rankos ir vedasi, it Mozė skirdamas minią pusiau. Seku patikliai.

Pasilenkia. Klausia kažko. Neišgirstu. Vėl lenkiasi.

Vardas. Mano? Tavo? Neįsivaizduoju. Juokiuosi. Balkone įkvepiu pilnus plaučius nakties oro ir visa širdimi džiaugiuosi būdama čia. Vaikinas vėl lenkiasi žemyn prie mano veido, drovėdamasis prisiglausti kūnu. Staiga klausimas sviedžia mane iš muzikos magijos sūpuoklių:

– Kaip manai, kiek aš už tave jaunesnis?

Užsikvatoju iš visų plaučių. *Še tau skaudi realybė, moterie.*

Pagaliau susitvardžiusi, pažvelgiu jam į akis, kaip įsivaizduoju, seksualiai papučiu lūpas, suėmusi jį už sprando prisitraukiu artyn, įžūliai prisiglaudžiu prie jauno išpuoselėto kūno, šis baugščiai sustingsta, ir tariu:

– Oi, liaukis, – padarau pauzę, leisdama lūpoms slysti jo ausies kriaukle, ir nutaisau žemą seksualų balsą, stengdamasi pati iš savęs neprunkšti: – Kam tie skaičiai? Neapkrauk jaunų smegenų.

Stebiu jo sutrikusį veidą, bandantį suprasti, ką pasakiau. Vaikinas net atsilošia žvilgsniu įdėmiai tirdamas mane. Jo lūpose lėtai pražysta šypsena, ir jis nusikvatoja, supratęs žaidimą. *Še tau, nenaudėli.*

Išsiimu cigaretę, jis pirma pridega man, paskui ir pats prisidega. Rūkantiems skirtas balkonas pilnas žmonių. Visi bent šiek tiek pasisukę liečiasi vieni su kitais. *Patinka man šitas konceptas.* Atsigręžusi į šalia stovinčią merginą susidaužiu taurėmis. Ir toliau šoku su kitais iškėlus ranką su cigarete į viršų.

Staiga pajuntu *kūną*. Užuoat praslinkęs pro šalį kaip kiti, jis sustoja tiesiog už nugaros ir tvirtai priglunda prie manęs, savo šiluma užgoždamas vasaros nakties gaivą. Tankiai sutvaksi širdis. Vėl apima numanomo pavojaus jausmas, taip sustingsta stirna, pajutusi į save nukreiptą strėlę. Kietas kūnas tiesiog spinduliuoja testosteroną, ir mano moteriški keliai ima linkti.

Vaikino veidas surimtėja. Man iškart pasidaro smalsu, bet lyg per „Lietuvos balso“* akląją perklausą laikaisi nepasiduo-dama pagundai atsigręžti. Vėl pradedu šokti, vos juntamai linguodama klubais ir pečiais. Labai aiškiai suprasdama, kad provokuoju. Vyras už nugaros siūbuoja mano ritmu, tobulai jausdamas kūną ir muziką. Ore sukibirkščiuoja įtampa.

* Muzikinis televizijos projektas.

Lyg visiems čia esantiems šaukdamas apie užgrobtą niekieno žemę, vyras dar labiau prisiglaudžia. Mano širdis sulapatoja lyg atitrūkęs skalbyklės būgnas.

Prasideda kažkoks modernus poravimosi šokis. Pūsdami pro šnerves garą, vyrai spaudžia vienas kitam ranką. *Sveikinas!*

– Sveikas, Aivarai, linksminiesi? – girdžiu sodrų baritoną už savęs. Nugara nubėga skruzdėlės, plaukai ant kaklo pasišiaušia, pašiurpsta rankų oda. *O Viešpatie. Kas su manimi darosi?*

Nesąmoningai lošteliu atgal, kilsteliu galvą – vėl jis! Matau kampuotą smakrą, pasidengusį dienos šeriais, nepažįstamas dar kažką pasako, kakle sujuda Adomo obuolys.

Mano išdidumui nokautas. Tas vyras galėtų persimesti mane per petį, parsitempti į savo urvą, daryti ką tik panorėjęs, o aš jam ryte dar padėkočiau. Papurčiusi galvą išmetu cigaretę, kuri seniai tarp pirštų susmilko ir užgeso.

Per dūmų rūką matau, kad Smiltė ir Gytė taip pat balkone. Pamoju joms ranka lyg ieškodama pastiprinimo. Merginos prisibrauna, sveikinas, tiriamai nužvelgia naujuosius draugus.

– Tai kuo užsiimat, kai netvirkinat nekaltų bernelių? – pašaipiai klausia vyras už nugaros.

Jo balsas aidu atsiliepia manyje. Kaip aš galiu koncentruotis į klausimą, jei vaizduotė piešia tą kūną nuogą *mano* pataluose. Per pusę žingsnio atsitraukiu, kad visus matyčiau, ir iškart pasigailiu praradusi jo skleidžiamą šilumą.

– Gydom senus ištvirkėlius, – nesvarsčiusi meta Smiltė. Jos aštraus proto nepaveikė vyro žavesys. Draugė mosteli

galva į Gytę: – Ortodontė, – taikiai pameluoja. – Oftologė, – duria pirštu sau į krūtinę. Pasisukusi į mane, matau, mintyse ieško tinkamos specialybės.

– Seksologė, – užbėgu Smiltei už akių. Atsisukusi veidu į vyrą įžūliai ištiesiu jam ranką: – Laura, – prisistatau pirmu į galvą šovusiu vardu. – Norėtum pasikalbėti?

Vyras nusikvatoja, sugaęs mano dviprasmišką juokelį.

– Kai taip pateiki, nelabai turiu ką ir pridurti, – įžūliai žvelgdamas nutyla ir spaudžia mano ištiestą ranką. Nepaleidžia. – *Laura*. – Nė nebandau ištraukti savo liaunos plaštakos iš jo kieto delno. Nesivaržydama, lygiai taip pat kaip ir jis, žvelgiu jam į akis, prietemoje nežiūrėdama spalvos, bet pagaudama pavojingas kibirkštis. – Malonu susipažinti, merginos. Dailiojo siuvinėjimo kryželiu klubo pirmininkas.

Nei rytas, nei labas

Nojus

Diena prasideda nuo monotoniško varpo gaudesio, galvą skeliančio skausmo ir liežuvio, pridžiūvusio prie gomurio. Jaučiuosi lyg per savo laidotuves. Pramerkęs akį bandau susivokti, kur esu. Susiraukęs nužvelgiu blankios ryto šviesos nutviekstą kambarį. Atmintyje išnyra praėjusios nakties nuotrupos. Buvome trise: aš, Agnius ir mano jaunėlis broliukas, kuris netikėtai ryžosi tuoktis. Žinoma, „ryžosi“ – gan

švelnus žodis, turint omeny, kad nuotaka jau turbūt daugiau nei šeštą mėnesį nėščia, o jaunikį būsimas uošvis labai nedviprasmiškai paskatino. Kumščiais. Oficialus bernvakaris tik kitą savaitę, bet aš negaliu pakęsti jo pienburnių draugelių. Išėjome trumpam.

Kaip kaleidoskope skrieja praėjusios nakties epizodai. Baras. Merginos. Kibirėliai, prikrauti ledo, gaiviųjų gėrimų, taurių, ir milžiniški buteliai degtinės. Aivaras. Kokį velnią Aivaras ten veikė? Ir kodėl savo asistentą tempiausi į lošimo namus?

Ilgos kojos, trumpos suknelės. Šiltas prisiglaudęs kūnas, kviečiamai vizginantis uodegytę. *Oi, kokia daili uodegytė.* Jaučiu, kad šypsausi.

Laura buvo nuostabi. Savo aštriu liežuvėliu *gydė* mane kaip profesionalė. Visiškai laisva, nesivaržanti, su keistais juokeliais – jie ne visada buvo juokingi, bet tai, kaip juokėsi ji, vertė mane šypsotis kaip idiotą.

Kaip ji neva netyčia savo smailia krūtine priglusdavo man prie rankos, kaip švelniai nagu slydo nuo žasto dilbiu iki plaštakos valiūkiškai erzindama. Kaip pažadu ir geiduliu blizgėjo jos akys. O šokant kūnas tekėjo mano rankose it vanduo.

Malonius prisiminimus staiga užgožia vaizdas: stoviu gatvėje laukdamas su „Kempinskio“ kambario raktu rankoje, bet vietoj jos išvystu namo einantį Aivarą. Jis ir pasako, kad merginos pratęsė kokteilių degustavimo turą per kitus Vilniaus barus. Mintyse bandau teisinti, kad turbūt draugės nusitempė, bet veltui. *Jei būtų norėjusi, būtų pas tave atėjusi,* viepiasi užgautas vyriškasis ego. *Neatėjo.*

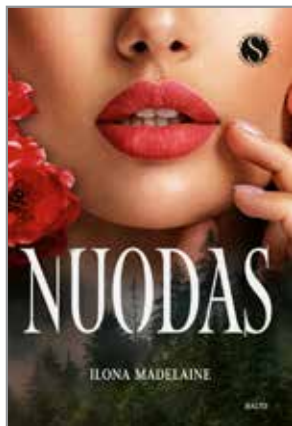
Tada ir patraukėme mudu su Aivaru į kazino, sako, nesiseka meilėj, sekasi... *Kitur*. O ten nutiko dar merginų. Dar degtinės. Žetonų. Užgauta savimeilė. Krūvos žetonų! Ir krūvos merginų. *Šūdas, buvo pralošta ryškiai per daug.*

Čia prisiminimų kaleidoskopas sustoja.
„Kempinskis“.

Suvokiu savo nuogą kūną ir kotą, pasistiebusį į lubas. Ironiškai šypteliu puse lūpų – *ir tas pagiriotas*. Staiga krūpteliu supratęs, kad aš ne vienas. Šiltas kūnas, šalia susisukęs į patalus, tyliai kvėpuoja, miega ramiai. Su baime bandau įžiūrėti veidą. Mintyse meldžiu, kad neatpažinčiau Aivaro. Su palengvėjimu atsikvepiu, išvydęs po antklode pūpsančias dvi krūtis. *Laura!* Viltिंगai vėl žvilgteliu į veidą ir susiraukiu. Ryškiai man per jauna ir visai ne Laura. Nusivylimas persmelkia kiaurai.

Tyliai keberiojuosi iš lovos, renkuosi išmėtytus skudurus, panaudotus sargius. *O tu vakar pavarei*, suradęs tris pagiriu save. Bent tai pradžiugina. Hm... Vienas panaudotas, bet tuščias, regis, per gerai save vertinu.

Mergina. *Susikaupk, Nojau*. Jei gerai pamenu, ji ir nešiojo mums kokteilius, atmintis pamažu grįžta. *Blemba, parsitempiaiu į viešbutį kazino darbuotoją*. Gal ne tokia ir jauna, dar kartą metęs žvilgsnį į ramų veidą kritiškai įvertinu. *Vardas. Koks tavo vardas? Ai, koks skirtumas*, pasiduodu galiausiai. Galvoje spengia. Apsirengęs sulaistytomis vakarykščių rūbais, palieku ant naktinio staliuko pinigų taksi – daugiau, negu reikėtų nuvažiuoti iki Kauno ir atgal. Tebūnie, aš kiau-lė, bet mandagus. Susirenku laikrodį, telefoną. Neatsigręžęs tyliai išslenku pro duris. Kviečiu taksi. *Namo*.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

 knygos.lt